

bruget synderlig til gode, og at det Kul, som særlig Andelsmejerierne og Andelslagterierne bruge, er forholdsvis saa lidt, at det ikke betød noget videre. Han gik derefter over til at omtale Metaller og Jern og sagde: „Det er i hvert Tilfælde en forsvindende Del deraf, som bruges paa Landet, og den Del af denne Toldnedsættelse, som virkelig kommer Landbruget til gode, vil blive en endnu mere forsvindende Del. Ingen skal faa mig til at tro, at fordi man hæver en Smule Jern-told, skulde man faa sine Heste beslaaede billigere end nu. Det samme gælder ogsaa en hel Række andre Artikler, som bruges af Landbrugerne, Spader, Grebe, Leer osv. Den Told, som hviler paa disse Sager, og som altsaa helt eller delvis kan falde bort, spiller en saa ringe Rolle over for Varernes Værdi, at der ikke er nogen Sandsynlighed for, at en Nedsættelse paa dette Punkt virkelig vil komme Landbrugerne til gode.“ Og det ærede Medlem gennemgaar andre Poster, der foreslaas hævede, og gentager: „Jeg vil spørge, hvor meget af dette vil finde Vej ud paa Landet til Gaardmænd, Husmænd og Indsiddere.“ Og senere hen, Sp. 3861, siger han, at han kommer til det Resultat, at den Nedsættelse af Toldbeskyttelsen, som ved Folketingets Forslag — det ærede Medlem sagde udtrykkelig ved Folketingets Forslag — har fundet Sted paa de Punkter, der her ere nævnte, vel maaske paa enkelte Punkter vil faa nogen Betydning for Forbrugerne, men kun en meget ringe Betydning. Folketingsmanden for Odense Amts 1ste Valgkreds (Scavenius) udtalte ganske det samme; han siger Sp. 3891: „En meget stor Del af de ikke overordentlig store Nedsættelser for Beskyttelsen, som ville fremkomme, vil ikke gaa i Konsumenternes Lommer, men den vil blive paa Vejen, enten det ene eller det andet Sted, særlig i Mellemandernes Lommer; dette er i alt Fald min Tro.“ Og det ærede Medlem for Roskilde (Rosleff) sluttede sig til disse Betragtninger og sagde udtrykkelig: „Jeg kunde derfor tænke mig at stryge disse 2½ Millioner Kr.s Nedsættelser paa Toldloven, saaledes at Statskassen ikke gik Glip af disse Penge.“ Der syntes altsaa at være en ret betydelig Enstemmighed om, at det var en noget tvivlsom Fordel, som Forbrugerne fik ved disse forskellige Nedsættelser paa Toldloven. Jeg har derfor ment, at man i Virkeligheden gavnede Skatteyderne mere ved at lade denne Nedgang i Statsindtægterne indtræde paa en saadan Maade, at det virkelig førte til en Lettelse af Skatte-

byrden, og at det særlig desuden herved satte Kommunerne i Stand til at imødekomme de mange sociale Krav til Bedste for Smaakaarsfolk og for trængende, som Dag for Dag kommer stærkere frem, men som det lidt skorter paa de fornødne Penge til at føre igennem. Dersom det imidlertid er Mening, at man, efter at have gennemført de nu foreliggende Reformen med Hensyn til den direkte Beskatning, vil gaa til en Toldreform med en væsentlig Nedgang for Statskassen, saa ser jeg ikke rettere, end at saa maa man vende tilbage til det Grundlag, som den forrige Regering havde fastslaaet, og gøre et af to: Enten fastholde, at Toldreformen maa gennemføres samtidig med de andre Reformen, for at man kan faa fuld Klarhed over, hvor meget det hele vil koste Statskassen, eller ogsaa maa man vende tilbage til de direkte Tilskud, som den forrige Regering mente at kunne gaa til, naar man desforuden skulde kunne imødekomme Kravene paa en Toldreform med Nedgang i Indtægterne for Statskassen. Men at gennemføre Skattekommissionens Forslag med en beregnet Nedgang i Statsindtægterne af 1,840,000 Kr. og yderligere at kræve en Million aarlig anvendt til Tiendeafløsning foruden de efterhaanden fremkommende og aarlig voksende Rentetab og saa desforuden at forlange, at der endnu skal kunne gennemføres en Toldreform med væsentlig Nedgang i Statsindtægterne, — det vil være umuligt, og det tror jeg, at en Finansminister, der ser paa Statens og Statskassens Interesser, maa modsætte sig.

Der er yderligere gentagne Gange bleven gjort gældende ogsaa af det 1ste Medlem for 7de Kreds (Madsen-Mygdal) at det overhovedet er en stor Fejl ved Regeringsforslagene, at de gaa bort fra det tidligere givne Grundlag. Jeg har allerede bestemt hævdet, og maa fremdeles hævde, at dette Grundlag i Virkeligheden allerede var bortfaldet, og at ogsaa Skattekommissionens Forslag hviler paa et helt nyt Grundlag. Men jeg vil nu sige yderligere, at et af to maa dog være Tilfældet: enten maa Skattekommissionens Forslag være gaaet bort fra det tidligere Grundlag, eller ogsaa maa det være en Fastholden af det tidligere Grundlag. For min Opfattelse, at man er gaaet bort fra det tidligere Grundlag, tale i høj Grad de Udtalelser, der fremkom fra de ærede Ordførere for Forslagsstillerne til Nedsættelsen af den parlamentariske Skattekommission. Det blev gjort gældende baade af Ord-